

Hồi Thứ Hai Mười Lăm

NGUY TRÁ XUẤT LỘ

Mặc Thanh giả kế đại thành, thối lui hai bước, phương tâm đại hỷ, cười khúc khích quay người bỏ chạy.

Long Bình lúc này mới biết bị mắc mưu truy người đuổi theo, miệng kêu lớn:

– Coi muội chạy đi đâu cho biết?

Bất ngờ Mặc Thanh chạy được mấy bước bỗng kêu lên “Ái dà” một tiếng, hai tay bất giác lại ôm chặt bụng, quả là làm giả thành thật, bụng dưới bỗng nhiên đau lên dữ dội.

Long Bình thân thủ lệ làng lúc này đã đuổi tới nơi, cứ tưởng nàng dừng lại kế cũ, song thủ xuất động nhanh như chớp ôm lấy Mặc Thanh đang định cúi đầu hôn lên cổ nàng.

Bỗng thấy trên trán Mặc Thanh mồ hôi rịn ra. sắc mặt tái ngắt như xác chết, Long Bình giờ mới thất kinh thật sự vội vàng đỡ nàng ngồi xuống. Lo lắng hỏi:

– Thanh muội! Sao nữa rồi? Bị đau chỗ nào, mau nói ca ca hay?

Mặc Thanh nhăn tít mày liễu, nhắm nghiền đôi mắt, cắn môi cố nén đau, từ từ điều hòa khí tức.

Long Bình thấy tình hình không ổn, cũng không hỏi thăm, thấy hai tay nàng cứ ôm chặt bụng dưới, lập tức kéo tay nàng ra ấn chưởng vào chỗ đau phát khởi Bách Hội Công vận chân khí từ từ truyền sang thể nội Mặc Thanh.

Môn công phu Bách Hội Công này thần hiệu vô cùng, trong công phu chưa uống hết chén trà, thân hình đang co quắp của Mặc Thanh từ từ thư giãn bớt ra, thân hình nhu nhuyễn của nàng mềm rũ vô lực dựa vào lòng Bình.

Long Bình nhẹ nhàng đỡ nàng nằm lên cỏ, thoáng chốc, mặt mày đã hết vẻ đau đớn, sắc diện cũng hồng hào thấm nhuần trở lại.

Mặc Thanh nhẹ nhẹ thở dài nói:

– Thân thể muội nguyên không được khỏe, mấy ngày nay càng thêm yếu ớt đơn lạp...

Nói đến đây, đôi mắt đẹp của nàng chợt lóng lánh ánh lệ, liếc nhìn vẻ mặt vẫn còn khấn trương của Long Bình.

Lúc này Long Bình vẫn còn đang ngưng thần vận công truyền lực sang người Mặc Thanh, nàng dịu dàng nắm tay Long Bình lắc lắc nói:

– Bình ca, muội khỏe lại rồi, Bình ca! Được rồi, đa tạ Bình ca!

Long Bình nhú mày hỏi:

– Rốt cuộc thì muội bị bệnh gì? Chẳng lẽ không thể nói cho anh biết được sao?

Mặc Thanh vội đỏ mặt nói:

– Không có gì, chỉ là bệnh thường tình của nữ nhân!

Long Bình còn trẻ tuổi chưa trải việc đời thì có biết thế nào là bệnh thường tình của nữ nhân. Song mục cứ mở lớn kinh ngạc nhìn chăm chăm Mặc Thanh.

Bỗng Mặc Thanh nắm tay Long Bình nói:

– Bình ca! Nói cho muội biết nếu có một ngày nào đó tiểu muội bất hạnh vĩnh viễn xa rời cõi thế thì ca ca có vì tiểu muội mà...

Long Bình kinh hãi chộp lấy hai tay Mặc Thanh kêu lớn:

– Thanh muội! Muội nói sao?

Mặc Thanh giật mình, gỡ tay Long Bình ra. mắt vẫn ngấn lệ nói:

– Bình ca! Làm gì mà la lên dữ vậy, muội sợ quá à!

Long Bình cũng cảm thấy chàng hơi quá đáng, vội giơ tay dịu dàng ôm Mặc Thanh vào lòng, cất giọng nhu hòa nói:

– Thanh muội, tha lỗi cho ca ca. không phải ca ca có ý hù dọa muội, chỉ tại muội nói bậy bạ trước!

Mặc Thanh thở dài thê thiết nói:

– Không phải tiểu muội hù dọa ca ca đâu, thật sự muội biết rõ số mạng mình, từ nhỏ đã gặp nhiều biến đổi bất hạnh, tuy có chút hương sắc nhưng nhân gian có câu “Hong nhan bạc phận”, đời của tiểu muội khó mà sống trong sung sướng, bởi vậy muội không muốn liên lụy đến ca ca...

– Không được nói nữa!

Long Bình khó chịu quát lớn một tiếng.

Mặc Thanh nhè nhẹ lắc đầu nói:

– Bình ca! Ca ca thử nhớ lại xem, cứ mỗi lần hai ta tương hợp thì y như rằng bất hạnh lại xảy ra liên miên, đã vậy người chịu khổ lại là ca ca. chứng tỏ muội là một cô gái họa mệnh, bởi vậy muội định...

Nàng định nói gì còn chưa kịp nói xong đã thấy một đôi môi nóng bỏng áp chặt lên miệng nàng làm lời nói của nàng bị cắt ngang.

Mặc Thanh là một xử nữ trong trắng trước nay chưa từng tiếp cận với nam nhân, Long Bình chính là người thứ nhất đã từng ôm nàng trong tay, sự việc xảy ra khiến nàng chấn động toàn thân như chạm phải luồng điện mãnh liệt!

Nhưng dù sao chàng cũng là ý trung nhân trong lòng nàng, thoáng chốc nhiệt

huyết thanh xuân trời dậy, ái niệm lai láng, đôi cánh tay ngọc bất giác cũng giơ ra ôm chặt thân hình Long Bình say đắm!

Đang lúc hai người đang đắm chìm trong bể tình, quên hết ngoại cảnh thì bỗng một tiếng cười lạnh vang lên:

– Quả là một đôi cầu nam nữ không biết sĩ nhục, giữa thanh thiên bạch nhật mà dám tỏ tình ân ái...

Tiếng cười lạnh, giọng nói đều đều phát ra ngay sau lưng hai người, Long Bình thất kinh ôm Mặc Thanh tung người nhảy ra xa hai trượng ngoài, đáp xuống đất quay người lại, cách chỗ chàng chưa đầy ba trượng đứng một hàng năm người.

Hai người thất sắc nhận ra kẻ đứng đầu không ai khác hơn là Bách Hoa Giáo chủ Bách Hoa bà bà Đồng Sầu, bên trái là Hắc bạch nhị phu nhân, bên phải còn là ai nữa nếu không phải là Điều Man công chúa với Lưu Huy!

Mặc Thanh nhìn thấy năm người, hơn nữa trong đó có một cô nương cũng trạc tuổi nàng là Điều Man công chúa, đang lạnh mắt mỉm cười tỏ vẻ khinh khi, bất giác nàng cảm thấy hổ thẹn vô cùng, mặt đỏ như táo chín, vội vàng lui người đến nấp sau lưng Long Bình.

Phần Long Bình vốn bản tính kiên cường, ngạo mạn, người lại nghệ cao gan lớn, trong lòng nghĩ gì thì phải làm cho kỳ được.

Chàng nào có kể gì đến lễ giáo, nam nữ thọ thọ bất thân, chàng không cho Mặc Thanh ẩn thân sau lưng, vòng tay ôm chặt đôi vai nhỏ nhắn của nàng, song song đứng ưỡn ngực cười lạnh nói:

– Sợ cái gì chứ! Chỉ cần hai ta tương thân tương ái, thì có gì phải sợ? Việc này không có gì gọi là vô sỉ!

Như bọn người kia miệng nói nhân nghĩa đạo đức, nhưng sau lưng thiên hạ nam dân nữ tặc, như vậy mới đáng gọi là vô sỉ!

Long Bình tuy cố biện bác cường từ đoạt lý, nhưng lời nói cũng đủ lý đủ tình, chỉ khổ cho Mặc Thanh một cô nương từ nhỏ đã sống cảnh vàng son, dù sao thì mặt cũng non hơn, hai má đỏ như mào gà, đến chiếc cổ cũng đỏ ửng.

Nhưng nàng cũng không vùng vẫy kháng cự, chỉ ngại ngần không dám nhìn thẳng vào bọn người Bách Hoa Giáo mà hơi khép mắt lại để mặc Long Bình đối đáp với đối phương!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu hừ lạnh một tiếng mắng lớn:

– Tên súc sinh này không ai dạy dỗ, còn dám mở miệng nói đến nhân nghĩa đạo đức, lão nương không có thời gian, mau mau giao ra đây!

Long Bình hừ lạnh đáp:

– Người muốn gì?

Bách Hoa bà bà nhú mày nói:

– Người biết rõ mà còn giả bộ, chắc muốn nếm thử lợi hại của Huyết Hoa Hồng, ta hỏi lần cuối cùng, người có giao ra không?

Long Bình cất tiếng cười ha hả nói:

– Đương nhiên là không rồi, nhưng ta chỉ sợ có giao ra các hạ cũng không mang đi được!

Bách Hoa bà bà nổi giận, giơ tay đỡ chiếc hoa hồng to bằng miệng bát trên vai xuống.

Long Bình biết tuyệt chiêu của Huyết Hoa Hồng uy lực kinh người, nhưng từ khi luyện thành tuyệt nghệ Thiên Lô Chuởng, công lực đại tiến, chàng đương nhiên không ngán sợ gì Bách Hoa bà bà.

Nhưng chàng nghĩ đến Mặc Thanh bên cạnh, võ công nàng có hạn, quyết không phải là đối thủ của bất kỳ tên nào trong bốn người còn lại, tâm niệm xoay chuyển nhanh như điện, tiếp lời:

– Có điều, không phải các hạ đã có ước hẹn trước với Long mỗ sao? Đêm trăng tròn tháng này, sẽ gặp nhau ở Thiên Mục Sơn Kỳ Nhân Phong đơn thân quyết phân cao hạ...

Bách Hoa bà bà cười khùng khục nói:

– Đương nhiên, đó là việc riêng giữa ta và người, hôm nay lão nương đặc biệt tìm hấn!

Bách Hoa bà bà hươ mốn binh khí quái dị trong tay chỉ Mặc Thanh.

Long Bình lẽ nào không hiểu mục đích của mục đến đây, bèn ứng tiếng nói:

– Việc này cứ gì không chờ đến rằm tháng này giải quyết luôn thể, hơn nữa còn có thể lấy vật này đặt cược, kẻ nào thắng thì được!

Đây chẳng qua là trong lúc túng thế đành phải tòng quyền dụng kế cầu toàn, chứ có lý đâu lại lấy bảo vật gia truyền của người làm vật đặt cược như thế.

Nhưng Bách Hoa bà bà nào chấp nhận dễ dàng như vậy Mục cười lạnh nói:

– Kiêu quy kiêu, lộ quy lộ, việc nào tính riêng việc ấy, người dù có không muốn cũng phải giao ra. Hôm nay lão nương nhất định lấy cho được mới nghe!

Long Bình nổi giận nghiêng răng nói:

– Người nói nghe hay quá, có điều thiếu gia không thấy có nhã hứng giao vật cho người, người dù có muốn ta cũng không giao, hôm nay nhất định không giao!

Bách Hoa bà bà cười lạnh âm hiểm nói:

– Tên tiểu tử này rượu mừng không uống đòi uống rượu phạt, quả là chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Dứt lời mục liếc mắt nhìn Hắc Bạch nhị phu nhân ra hiệu nói:

– Canh chừng con tiểu nha đầu, hôm nay để nó sống mất thì hai người liệu

hồn, ta lột da hai người đó!

Bạch Mẫu Đơn đỡ lời:

– Giáo chủ hà tất phải đích thân động thủ, chờ hai chị em thuộc hạ bắt hấn rồi hãy tính sau!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu nghĩ thầm, như vậy cũng hay. Hắc Bạch nhị phu nhân tuy chưa chắc có thể là đối thủ của Long Bình, nhưng ít ra cũng có thể giữ chân hấn ít lâu, mục nhân cơ hội này bắt buộc Mặc Thanh mang đi!

Với bản lĩnh của Mặc Thanh, chỉ cần mục cất tay một cái cũng đủ đắc thủ nghĩ như vậy bèn gật đầu nói:

– Được, hai người ra tay đi, có điều nên nhớ, bất cầu hữu ứng, tắc cầu vô quả, không cần thủ thắng, cốt sao đừng để xảy ra việc là được!

Bạch Mẫu Đơn với Hắc Thước Dực lập tức ứng tiếng vâng dạ, song song tuốt kiếm nhảy xổ tới tấn công Long Bình.

Lại nghe Bạch Mẫu Đơn nói:

– Ngày trước ở Nhạc Dương lâu không nhận ra người nên chưa kịp thỉnh giáo, ngày nay có dịp tương phùng mong các hạ chỉ giáo cao chiêu.

Dứt lời song kiếm hợp bích một trái một phải, mang theo kinh phong rợn người, nhanh như điện đã tới trước mặt Long Bình.

Long Bình xem tình hình trước mắt đã nhìn thấy mưu đồ của Bách Hoa bà bà, lý nào còn để mặc mưu mụ sao, hướng chỉ bản lĩnh của Hắc Bạch nhị phu nhân chàng đã được kiến thức một lần, nào có xem hai người vào đâu.

Lập tức hữu thủ múa tít cần câu, thi triển độc môn tuyệt nghệ một trong Thiên Hỏa Tứ Tuyệt của nghĩa bá Phong Thần Ngô cổ truyền thụ, cùng với Hắc Bạch nhị phu nhân quyết đấu!

Đồng thời Long Bình tả thủ vẫn nắm chắc cổ tay Mặc Thanh, không để cho nàng rời xa nửa bước, sợ Bách Hoa bà bà thừa cơ hạ thủ chàng không kịp cứu Song kiếm một cần câu chiêu số đều nhanh nhẹn tuyệt luân, nháy mắt song phương đã qua lại hai, ba chục chiêu, thoát công thoát thủ kiếm qua câu lại, trận đấu tỏ ra quyết liệt vô cùng.

Có điều Hắc Bạch nhị phu nhân tuy thân là hai trong tứ đại danh hoa dưới trướng của Bách Hoa bà bà nhưng làm sao có thể bì được với Long Bình thân bao gồm sở trường tuyệt học của mấy phái!

Dần dần kiếm chiêu của Hắc Bạch nhị phu nhân trở nên chậm chạp, bị sợi tơ câu uy thế vô song của Long Bình vây chặt.

Bách Hoa bà bà thấy vậy bất giác nóng mặt, cao giọng quát lớn:

– Thật là mất mặt cho Bách Hoa Giáo! Hai người còn không biết phân ra thanh đồng kích tây, công kỳ tất cứu!

Ý Bách Hoa bà bà nhắc nhở hai người phân ra tập kích Mặc Thanh sau lưng Long Bình, tất buộc chàng thu bớt một nửa thế công lo thủ đề bảo vệ Mặc Thanh, nếu không buộc chàng phải buông Mặc Thanh ra.

Nhưng Hắc Bạch nhị phu nhân thân làm tứ đại danh hoa của Bách Hoa Giáo lẽ nào không chút cơ trí hay sao?

Việc này quả thật hai người cũng có nghĩ tới nhưng khổ nỗi uy lực của chiếc cần câu trong tay Long Bình quá sức kinh nhân, chiêu nào thức ấy đều chiếm hết tiên cơ, khiến hai người không còn rảnh tay tấn công Mặc Thanh nữa.

Chỉ cần một trong hai người thu thế lập tức người kia tất sẽ ngộ hiểm, bức bách người nọ phải hoàn thủ tương cứu.

Nói cách khác, song kiếm hợp bích còn có thể chống cự được ít nhiều, đơn kiếm đối địch tất hung đa kiệt thiếu.

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu trong lúc phần nộ không để ý tới điểm này, chừng lúc mục quát tháo chỉ thị xong vẫn chưa thấy nhị phu nhân y kế thi hành mới nhận ra chỗ nông sâu của trận thế, định bụng bất kể thân nhân sẽ diện xuất thủ trợ lực.

Chợt mục thấy Lưu Huy với Điều Man công chúa đang đứng ngẩn nhìn, liền quát lớn:

– Hai người làm gì mà đứng ngẩn ra như vậy? Không biết làm việc gì sao?

Lưu Huy với Điều Man công chúa nghe tiếng quát của Bách Hoa bà bà, vội vàng rút kiếm xông vào từ sau lưng Long Bình công tới!

Lưu Huy nguyên hận Long Bình thấu cốt nên vừa xông vào đã hươ kiếm nhằm Long Bình chém bổ xuống.

Nhưng Điều Man công chúa thì không như vậy.

Bản tính nàng vốn chua ngoa đánh đá, năm ấy ở Hoàng Sơn Liên Hoa Phong nàng nói khích cho Lưu Huy hành hạ Long Bình vốn không phải là căm hận hay đổ kỵ. Vì, chẳng qua nàng ghét Long Bình suốt ngày không hé răng nói chuyện, nàng không tin chàng bị đánh mà vẫn không cất tiếng van xin tha.

Sau đó Long Bình lần thứ hai lên Liên Hoa Phong, song phương tương ngộ trước Bạch Cốt Lâm, gương mặt anh tuấn, phong độ cốt cách phi phàm của chàng làm nàng không khỏi mê mẩn, ngày ngày tơ tưởng.

Hôm nay vô tình lại gặp ở chốn này, lại thấy chàng đang thân mật với Mặc Thanh như vậy, thử hỏi nàng làm sao không ghen tức, không đổ kỵ?

Tuy nàng không hẳn yêu Long Bình nhưng nàng từ nhỏ đã quen được nuông chiều, muốn gì được nấy nên vô tình đã tạo nên một tính khí ích kỷ lại hay đổ kỵ, nàng không muốn nhìn thấy kẻ khác hạnh phúc hơn mình.

Bởi vậy vừa xuất thủ đã nhằm vào Mặc Thanh, cứ lựa thế chờ Long Bình hơi lui tay là nhằm Mặc Thanh công tới.

Tay nàng xuất thủ chưa thể làm phương hại đến Mặc Thanh, nhưng thấy Mặc Thanh kinh hoàng do lo tránh né thế công của nàng, chốc chốc lại kêu lên kinh hãi vẻ mặt đầy nét kinh hoàng. Điều Man công chúa bất giác hớn hở trong lòng, vui vẻ vô cùng.

Lấy một địch bốn còn phải lo cho an nguy của Mặc Thanh, nếu dùng toàn lực thì có thể ứng phá tự nhiên, nhưng, đằng này Long Bình chỉ dùng có một cánh tay dù chiêu thức có thâm ảo mấy uy lực cũng giảm đi nhiều, rốt cuộc chàng cũng đã tỏ ra khó khăn ứng phó.

Dần dần Long Bình đã bị bốn người vây chặt, liên tiếp ngộ hiểm cảnh, coi bộ đã sắp bại tới nơi.

Bách Hoa bà bà đứng bên ngoài lược trận thấy vậy trong lòng không khỏi đại hỷ, song mục chăm chăm không chớp nhìn đấu trường, chờ lúc Long Bình với Mặc Thanh bị bốn tên thuộc hạ chế phục.

Bỗng nghe một tiếng kêu quái dị:

– Hoa bà tử, hảo tâm thưởng cho lão hóa tử hai đóa hoa a!

Bách Hoa bà bà nghe tiếng kêu vang bên tai giật mình quay người ngưng mục nhìn quanh.

Sau lưng mục cách chừng ba trượng không biết từ khi nào đã có một lão hóa tử vóc gầy, áo quần rách mới mặt mày lem luốc đang xếp bằng ngồi đó, mái tóc bạc trắng của lão rối tứ tung.

Lão hóa tử không ai khác hơn chính là Cái Bang Cửu Thúc Công!

Bách Hoa bà bà Đồng Sầu vừa tức vừa sợ, song mục trợn trừng, hung quang như điện, sát thoát ân thoát hiện, làm người yếu bóng vía đủ chết khiếp.

Mục cất tiếng cười âm hiểm, nói:

– Bách Hoa Giáo ta với Cái Bang các người trước nay không có qua lại, nước song không phạm nước giếng, giờ Cái Bang các người lại muốn kiếm chuyện với ta nữa, lẽ nào lão nương lại sợ các người sao? Bữa nay phải cho người nếm thử mùi lợi hại đóa Huyết Hoa Hồng của ta!

Đóa hoa hồng máu trong tay Bách Hoa bà bà vung lên lập tức hóa thành muôn vàn đóa huyết hoa bồ xuống đầu Cửu Thúc Công!

Cửu Thúc Công tựa như cũng biết được sự lợi hại của đối phương, tỏ vẻ cực kỳ sợ hãi vội vàng quay người bò dài dưới đất.

Bò được mấy bước lão quay đầu lại kêu lớn:

– Lão bà tử! Người sao lại ác độc lắm vậy! Lão hóa tử ta chỉ xin hai đóa hoa. lão bà tử người thân mang bách hoa chỉ có hai đóa hoa thôi mà tiếc đứt ruột. Có cho thì cho, không cho thì thôi lão hóa tử ta cũng không thể ép người, hà tất phải nổi xung thiên như vậy, đòi lấy mạng lão hóa tử ta...

Bách Hoa bà bà thấy Cửu Thúc Công có ý trêu chọc, mở miệng kêu “Hoa” ngậm miệng kêu “Hoa”, trong lòng càng thêm tức giận, nào chịu để lão chạy thoát, lập tức tung người xông tới, tay múa út đóa hoa hồng, ánh đỏ rợp trời, từ trên không trung chup xuống... Nhưng song phương còn cách nhau gần hai trượng Cửu Thúc Công đã vội kinh hãi kêu toáng lên:

– Ái! Ái! Không xong rồi!...

Lão mới kêu được mấy tiếng bỗng từ bên kia văng lại tiếng hú như long ngâm.

Bách Hoa bà bà nghe tiếng hú chấn động tâm thần nào còn tâm trí công địch, vội vàng thu thế đáp xuống đất, nhưng mụ chưa kịp nhìn rõ đã nghe Cửu Thúc Công kêu lớn:

– Không xong rồi! Không xong rồi!

Cửu Thúc Công liên tiếp kêu luôn hai tiếng liền “Không xong rồi”, tiếp theo đó là hai tiếng rú thê thảm.

Bách Hoa bà bà nghe tiếng rú hồn phi thiên lý, lạnh toát toàn thân ứng mục lướt qua chỉ thấy Hắc Thước Dực nằm sải một bên tay chân xuôi lơ không thấy cử động gì nữa. trên cổ hiện lên một vết màu nhỏ xíu như bị thương bởi sợi tơ câu của Long Bình.

Thấy tình thế như vậy chắc là dữ nhiều lành ít!

Cách Hắc phu nhân không xa thấy Bạch Mẫu Đơn đứng đó, nhưng trường kiếm đã biến mất, cổ tay đầu gối máu tuôn ướt đầm. Xem ra thương thế cũng không nhẹ. Phía khác Lưu Huy hai tay bỗng ngang Điều Man công chúa, chỉ thấy trên gương mặt như ngọc của nàng đầm máu ngang dọc, nhưng dường như chưa tuyệt khí.

Trong bốn người còn có một mình Lưu Huy không bị thương, đây là may mắn của hắn hay bởi lòng căm hận của Long Bình đối với hắn ít hơn nên đã nương tay cho hắn?

Trong lúc kinh hãi tức giận, Bách Hoa bà bà bỗng thấy Long Bình ôm ngang Mặc Thanh đứng cách đó gần hai mươi trượng, xem ra Mặc Thanh cũng bị thương khá nặng.

Bách Hoa bà bà tức muốn nổ đom đóm mắt, diềm chân tung người định đuổi theo Long Bình.

Bỗng nghe Lưu Huy kinh hãi kêu lên:

– Bà bà! Bà bà!

Bách Hoa bà bà cứ ngỡ Cửu Thúc Công không kể gì đến thân phận tiền bối nhân lúc Lưu Huy bị thương còn hạ độc thủ, nên vội vàng thu thế đáp xuống qua đầu nhìn lại, nhưng nào thấy bóng dáng của Cửu Thúc Công!

Chẳng qua Lưu Huy thấy Điều Man công chúa thọ thương sợ nàng chết mất

nên mới hô toáng lên như vậy mà thôi.

Lại nói về Long Bình, cố gì chàng lại vội vã bỏ đi như vậy?

Nguyên Mặc Thanh bị Điều Man công chúa đâm trúng một kiếm nơi bụng dưới, máu chảy đầm đề, tính mạng đang hồi nguy cấp!

Long Bình nổi giận buông Mặc Thanh xuống chỉ nội ba chiêu đã đánh cho Hắc Bạch nhị phu nhân với Điều Man công chúa bị thương trầm trọng.

Nguy thế được giải tỏa nhưng vì an nguy của Mặc Thanh nên vội vàng ôm nàng nhằm rừng hoang chạy thẳng. Chạy một lúc ước chừng hơn dặm đường, thấy trong vạt rừng thưa hiện ra một góc tường màu đỏ, Long Bình nhìn lại phía sau thấy không có người đuổi theo, lập tức khoa chân chạy vào vạt rừng thưa.

Lúc này trời đã về chiều, tiếng chuông công phu ngân vang đây đó. Ban đầu Long Bình cứ ngỡ trong rừng có chùa của hòa thượng, nào ngờ chừng đến gần mới phát hiện ra đó là một ni am.

Long Bình định tiến thẳng vào, lại cảm thấy có điều bất tiện, còn nếu không đi vào, thương thế của Mặc Thanh đang nguy cấp cần phải trị liệu gấp, quyết không thể trì hoãn được nữa.

Đang lúc cảm thấy tiến thoái lưỡng nan, Long Bình bỗng nhìn lên cổng thấy có đề ba chữ “Tịnh Tâm am”. Chàng nghĩ bụng:

“Không biết chừng đây là gia am của mấy người giàu có gần đây, việc bắt đắc dĩ nên cầu cứu một phen”. Nghĩ xong lập tức tiến lên gõ cửa.

“Cột kẹt” một tiếng, bởi cánh cổng không có khóa bên trong nên vừa đụng vào cửa đã hé mở.

Bởi đây là ni am nên Long Bình không dám lỗ mãng, vẫn đứng bên trong ngoài gõ cửa. cất tiếng kêu lên mấy tiếng đánh động chờ một lúc lâu vẫn không thấy ai thưa.

Long Bình nghĩ thầm:

“Hay là hoang am từ lâu đã tuyệt hương hỏa rồi”? Nghĩ vậy Long Bình không do dự nữa đẩy cửa vào.

Nhưng chàng chưa kịp bước đến bước thứ hai đã thấy trong đại điện hương khói nghi ngút, trước tượng Phật ngọn trường minh đang lung linh, trước án một lão ni đứng phủ phục trên bồ đoàn bái lạy, miệng đang đọc kinh lầm rầm.

Long Bình thấy vậy thất kinh, lão ni này nếu không phải bị điếc thì cố gì lão không hay biết có chàng đến kêu cửa từ nãy đến giờ!

Long Bình lúc này tiến không được mà lui cũng dở, quả thật là tiến thoái lưỡng nan.

Cuối cùng vì thương thế của Mặc Thanh, Long Bình đành làm mặt dày cất cao giọng kêu lớn:

– Lão thái ni, xin cho hỏi thăm đôi lời!

Lão ni lần này đã nghe thấy, quay đầu nhìn ra thấy Long Bình ôm một thiếu nữ, bất giác thất kinh run giọng nói:

– Người... người... bọn cuồng đồ, dám xông vào tư am, lui ra... lui ra cho ta!

Long Bình thấy lão ni kinh hãi như vậy, vội dịu giọng nói:

– Lão sư thái, tại hạ gõ cửa nửa ngày vẫn không thấy ai ra, chỉ vì tiểu muội tại hạ thân thọ trọng thương, nên cả gan tự tiện vào đây, xin lão sư thái mở lượng từ bị cho trụ lại ít hôm, chờ tiểu muội thương thế lành hẳn lập tức rời khỏi cửa am.

Lão ni thấy từ trên thân hình Mặc Thanh máu tươi nhiều thành giọt xuống đất, lại thấy Long Bình cầu xin khẩn thiết nên động lòng từ bi, lão ni lắc đầu thở dài:

– Tội nghiệt! Tội nghiệt! Phật môn tịnh địa giờ đã nhuốm máu tanh rồi, vì muốn cứu người bản ni đành phải tòng quyền, có điều bản ni ra một điều kiện.

Long Bình thấy lão ni bằng lòng, cả mừng nói:

– Xin lão sư thái cứ nói!

Lão ni nhú đôi mày bạc nói:

– Thí chủ đề lệnh muội ở đây thì không thành vấn đề, nhưng thí chủ không thể lưu lại trong am, chỉ được phép sáng sớm với chiều tối đến thăm hai lần mà thôi.

Thí chủ có bằng lòng ưng thuận chăng?

Long Bình nghe nói không khỏi bồi hồi trong dạ, nếu nhất quyết không cho ở lại thì cũng dễ xử cho Long Bình, đằng này lão chỉ cho mình Mặc Thanh ở lại, không có chàng bên cạnh lỡ có điều hung hiểm xảy ra. chàng biết phải làm sao?

Tâm niệm còn đang dừng dang chưa quyết đã nghe lão ni thúc giục:

– Thế nào? Nếu thí chủ không bằng lòng bản ni cũng hết cách rồi!

Long Bình nhìn xuống Mặc Thanh, đã hôn mê tự bao giờ, nếu còn chưa cấp thời tương cứu, chắc chắn khó bảo toàn tính mạng, vô kế khả thi, Long Bình chỉ còn nước nhận lời.

Theo chân lão ni xuyên qua một dãy hành lang đến một dãy tịnh xá bên cạnh.

Long Bình đặt Mặc Thanh xuống giường xong lập tức vạch vết thương của Mặc Thanh ra xem, khổ nỗi vết thương của nàng ngay bụng dưới, muốn xem vết thương thì không thể không cởi dải lụa buộc lưng.

Đến đây Long Bình không khỏi đỏ mặt tới mang tai, hai tay run run, lóng ngóng cởi cả buổi vẫn không cởi được sợi đai buộc lưng của Mặc Thanh.

Bỗng nghe lão ni niệm Phật hiệu nói:

– Thiện tai! Thí chủ làm gì mà khẩn trương như vậy, tục ngữ nói càng muốn làm nhanh thì làm càng chậm.

Long Bình giật mình quay lại, lão ni hai tay bưng một tô nước sạch đang đứng sau lưng chàng, hiển nhiên lão ni đã đứng đó quan sát chàng lâu rồi, Long Bình đỏ mặt tía tại nói:

– Đa tạ lão sư thái chỉ giáo.

Lập tức quay người đỡ lấy tô nước, lấy ra một viên Huyết Hoàn hòa vào tô nước.

Viên huyết hoàn nhanh chóng tan ra, mùi tanh hôi lập tức xông lên, lão ni bất giác đưa tay bưng mũi chạy ra khỏi phòng kêu lên:

– Quái được gì mà ghê vậy?

Long Bình thấy lão ni rời khỏi phòng thật đúng như lòng chàng đang mong, không cần cởi dây đai lưng cho Mặc Thanh nữa cứ theo chỗ bị thương, giơ một ngón tay vạch ra lập tức thấy chỗ vết thương.

Một đoạn ruột nhỏ lòi ra chỗ vết thương, máu vẫn còn đang chảy ròng ròng.

Cũng may vết thương không lớn, nên ruột không lòi hết ra ngoài, nếu không dù có Hoa Đà Biên Thước tái thế sợ cũng không cứu được Mặc Thanh.

Trong lúc cấp thời sinh trí, Long Bình hết kè là đúng hay sai cứ nhẹ nhệ nhét khúc ruột trở vào, lấy nước pha huyết hoàn, thoa đi thoa lại trên miệng vết thương. Đồng thời nhét vào miệng Mặc Thanh một viên huyết hoàn nữa, ước chừng nửa thời thần sau, vết thương ngừng chảy máu, hơi thở của Mặc Thanh cũng trở nên đều đặn, như đang chìm trong giấc ngủ say vậy Long Bình thấy sắc mặt Mặc Thanh đã thấm nhuần trở lại, nguy hiểm đã qua. tạm thời thư giãn chút ít.

Bỗng nghe tiếng lão ni bên ngoài:

– Đã quá canh hai rồi, thí chủ cũng nên tạm thời đi khỏi đây, sáng mai hãy trở lại.

Long Bình giật mình, cho dù trong lòng chàng không muốn bỏ đi chút nào, nhưng không thể nuốt lời, đành phải kéo mền đắp cho Mặc Thanh xong lui ra khỏi phòng.

Bỗng nghe lão ni nói:

– Chắc thí chủ cũng chưa được ăn tối, bản ni có chuẩn bị sẵn một bát mì chay, hay là thí chủ dùng tạm đỡ lòng?

Long Bình lúc này quả đói cồn cào, nhưng vì lo cho an nguy của Mặc Thanh nào có thể nuốt nổi thức ăn, vội vàng đa tạ từ chối khéo.

Lão ni tựa như cảm thấy bất ngờ, ngạc nhiên nói:

– Hay là thí chủ chê đồ ăn của tỳ am không sạch?

Lão ni dắt Long Bình xuống nhà bếp, trên chiếc bàn bát tiên gỗ hồng mộc cực kỳ sạch sẽ bày sẵn một tô mì bốc khói nghi ngút.

Long Bình không dám nói lời thôi lập tức ngồi xuống ăn.

Nhưng mì chưa kịp đưa vào miệng bỗng thấy lão ni trước khi ra khỏi phòng còn liếc mắt nhìn lại, song mục của lão ni ánh lên tia sáng vừa có vẻ thần bí vừa âm thầm khó hiểu, tựa như ám tàng nguy kế gì đó.

Đột nhiên, một luồng gió nhẹ hất qua mang theo mùi tanh hôi nực mũi.

Long Bình chấn động toàn thân, nghĩ thầm trong bụng:

“Quả nhiên có nguy trá bên trong, Long Bình này không thể bị hại dễ dàng như vậy đâu!” Long Bình nhìn lên thấy lão ni đã ra khỏi phòng, lập tức bưng tô mì lên hất ra ngoài cửa sổ, quay đầu lại thử kiểm xem mùi tanh hôi từ đâu phát ra, thì ra mùi tanh hôi bốc lên từ căn phòng bên cạnh.

Nhưng Long Bình chưa kịp nhìn thấy tình hình trong phòng bên, thì đã nghe tiếng bước chân của lão ni vang lên bên ngoài phòng.

Long Bình vội vàng trở lại ghế, giả vờ như vừa mới ăn xong, lấy tay lau miệng, vừa khéo lúc ấy lão ni bước vào phòng, thấy chàng vẫn còn ngồi nguyên đó như không có việc gì xảy ra, lão ni tỏ vẻ hơi ngạc nhiên nói:

– Thí chủ còn cần ăn nữa không?

Long Bình vội xua tay nói:

– Đủ rồi! Đủ rồi! Đêm cũng đã khuya, không tiện ở lại lâu hơn, xin đa tạ lão sư thái, tạ hạ cáo từ sáng mai trở lại!

Dứt lời Long Bình vội thi lễ cáo từ, song mục ngược lại liếc nhìn quan sát kỹ lão ni, chàng phát hiện thấy lão ni trông quen quen tựa như đã từng gặp ở đâu đó, nhưng đáng tiếc trong ký ức chàng chưa từng có gặp một lão ni như vậy.

Trong lòng chất chứa đầy nghi ngờ, Long Bình cất bước ra khỏi am, khi thấy cánh cổng khép lại, lập tức điểm chân người nhẹ như gió thoảng, nháy mắt đã đến bên trái am, tìm đến khách xá nơi Mặc Thanh đang nằm dưỡng thương.

Ghé mắt nhìn qua cửa sổ vào phòng, chỉ thấy Mặc Thanh đang ngủ ngon lành trên giường, không thấy có bất kỳ điểm dị thường nào mới hơi yên tâm, liền đó dựa lưng vào tường ngồi nghỉ bên ngoài. Cứ như vậy trong phòng có bất kỳ tiếng động nào cũng không giấu được chàng.

Sau một hồi vận công điều nguyên, mọi mệt mỏi trong ngày hoàn toàn mất hết, Long Bình ngẩng mặt nhìn bầu trời, chỉ thấy tinh tú đầy trời, đã quá nửa đêm trong phòng vẫn không nghe động tĩnh gì.

Long Bình lấy làm kỳ, lẽ nào chàng đa nghi rồi tưởng tượng thấy quỷ, chứ thật sự không có chuyện gì xảy ra!

Bỗng Long Bình lại nghe mùi máu tanh nồng thoảng qua bên mũi, Long Bình thấy Mặc Thanh giờ chắc cũng không đến nỗi gặp nguy hiểm gì, vội theo mùi máu tanh đi lần tới.

Một lúc sau, chàng đã nhìn thấy tô mì chay bị chàng đổ trên cỏ lúc nãy, chung quanh chỗ cỏ bị mì chạm phải đều úa vàng hết, hiển nhiên trong mì có độc! Chất độc mạnh kinh hồn!

Long Bình thất kinh hồn phi thiên lý cũng may chàng gan lớn nhưng cẩn thận, nhìn thấy kịp thời, nếu không sợ giờ này hồn đã về chín suối rồi.

Long Bình thở hắt ra một luồng khí lạnh, vội vàng chạy đến bên dưới cửa sổ phòng bên cạnh ghé mắt nhìn vào trong.

Lông tóc của Long Bình đều dựng đứng cả lên, trong phòng nằm ngổn ngang bốn bộ thi hài, ba trẻ một già toàn bộ là ni cô, hơn nữa y phục trên mình lão ni đã bị cởi đi mất chỉ còn lại áo lót bằng vải trắng!

Đến đây Long Bình mới tỉnh ngộ, lão ni ban ngày không biết là nhân vật nào mạo danh.

Tâm niệm chưa dứt, bỗng nghe tiếng áo quần động gió, từ đằng xa tiến lại gần, cứ theo tiếng động suy đoán thì khinh công của kẻ sắp đến cực kỳ cao minh.

Long Bình định bụng tìm chỗ ẩn nấp, khổ nỗi xung quanh trống trơn không có lấy một chỗ ẩn thân, hơn nữa người kia đi nhanh như gió, nghe thấy tiếng động người đã tới nơi, muốn ẩn thân cũng không kịp nữa rồi!

Cấp thời sinh trí, linh cơ chuyên động, Long Bình lập tức nằm dài xuống đất, bocc một nắm đất thoa lên mặt, tay chân co co giật giật, tiếp theo bế hô hấp, nằm thẳng căng giả chết.

Một bóng người như u linh đáp nhẹ bên Long Bình như chiếc lá rơi, tiếp theo nghe một tiếng hừ lạnh nói:

– Hừ, ta cứ tưởng người có bản lĩnh thông thiên, nào ngờ vẫn không thoát khỏi tay ta!

Dứt lời lão tung cước đá Long Bình lăn luôn mấy vòng.

Long Bình nghe tiếng nói không khỏi lạnh toát toàn thân, lông tóc dựng ngược.

Thì ra giọng nói nghe cực kỳ quen thuộc, không phải ai khác hơn mà chính là kẻ theo chàng bấy lâu nay, Thất Thất chân nhân, cũng chính là Đông Hải Phúc Dao Sơn Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Con người này nguy trá đa đoan, võ công thần bí không biết nông sâu, làm sao khiến chàng nghe thấy tiếng lão không khỏi động phách kinh tâm. Chàng bị đá lăn người qua, hé mắt nhìn ra, thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa đã ăn mặc trở lại phục sức của một văn sĩ trung niên, thân hình cao ráo, dáng mạo cực kỳ phong lưu.

Long Bình định nhảy lên cùng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa quyết một trận thư hùng, nhưng chàng cũng sợ không biết người mạo danh lão ni trong kia là nhân vật nào, Mặc Thanh hiện đang bị thương nặng còn nằm bên trong, lão ni nhân cơ hội

này hạ sát thủ gia hại nàng thì chàng làm sao trở tay cho kịp, bởi vậy nên cố gắng áp chế lửa giận trong lòng, nằm yên tính kế chu toàn, cứu Mặc Thanh ra.

Bỗng nghe giọng nói của lão ni vang lên từ phía trước am:

– Từng thấy thi hài là được rồi, việc chính còn bỏ đó chưa làm cứ gấp gấp xem thì có ích gì!

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa ứng tiếng xong lập tức điểm chân phóng người vượt mái nhà vào bên trong.

Long Bình biết hai người bọn chúng đang nhắm tới Mặc Thanh, trong lòng không khỏi kinh hãi, nào dám chần chừ quay người về chỗ bên ngoài cửa sổ phòng Mặc Thanh đang nằm.

Vừa khéo lúc ấy nhìn thấy lão ni đi trước, dắt Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa theo sau chậm rãi bước vào phòng.

Lão ni vẫn ăn mặc như cũ, nhưng Long Bình nhìn thoáng qua thấy trong tay mọc cây long đầu quái trượng kim quang lóa mắt lập tức nhận ra mọc chính là Ngọc Diện La Sát Ngọc phu nhân.

Thì ra hai người này nguyên là một phe với nhau, phát hiện việc này khiến Long Bình vừa kinh hãi vừa tức tối!

Một mình Thất Tuyệt Cư Sĩ đã là không dễ dàng đối phó, giờ lại thêm một Ngọc Diện La Sát. Làm sao khiến Long Bình không kinh hãi sao được.

Long Bình lo lắng vạn phần, biết tính mạng của Mặc Thanh hôm nay khó lòng bảo toàn, may mắn lắm thì món võ lâm dị bảo hai đỉnh bạc dấu trong người của Mặc Thanh cũng bị chúng lấy đi.

Trong lúc vạn phần cấp bách Long Bình chợt sinh ra kế, lập tức giả tiếng Cửu Thúc Công, cất tiếng ai thiết kêu:

– Vị cư sĩ lão gia, ni cô thái thái, làm ơn làm phước, cho lão hóa tử hai lạng bạc ạ!

Hai người ở trong phòng nghe tiếng thất kinh hồn phi phách tán, tức tốc quay người, tung thân phi như gió lốc ra ngoài phòng, một trái một phải tung người vượt mái nhà ra ngoài am.

Nhưng bên ngoài trống không vắng lặng nào thấy bóng người!

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa vội vàng kêu lớn:

– Không xong rồi! Ta trúng kế diệu hồ ly sơn của tặc hóa tử rồi!

Miệng kêu lớn, thân hình đã tung lên đầu tường phi thân như bay trở vào phòng Mặc Thanh.

Vừa tới nói đã thấy Long Bình đứng đó, nhưng chàng như hóa đá đứng dựa cửa nhìn vào phòng, nét mặt đầy vẻ kinh ngạc, như thất thần.

Nhìn qua vai chàng vào trong phòng, trên chiếc giường duy nhất đã không còn thấy bóng dáng của Mặc Thanh đâu nữa.

Ngọc Diện La Sát theo sau Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa đáp xuống sân, làm Long Bình đang đứng ngẩn ra như hóa đá chợt giật mình quay lại, mày kiếm dựng ngược, song mục trợn trừng, chàng nghiêng răng hét lớn:

– Quân tặc tử vô sỉ, bữa nay Long mỗ thí mạng với các người!

Quăng tay ra sau giở chiếc rỗ đồng xuống, tay câu tay rỗ đồng thời xuất động thế như hổ đói nhảy bổ tới tấn công Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa!

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa thấy Long Bình nói vậy thì ra Mặc Thanh tự thất tung việc này không phải do chàng làm lão đâm nghi ngờ, thân di động, nhanh như chớp lạng người thối lui hơn trượng, cười lạnh nói:

– Bốn cư sĩ chưa có nhả hứng bây giờ, người có ngon xin mời tới Phúc Dao Sơn, lúc nào cũng sẵn sàng nghênh tiếp!

Lão vừa dứt lời nhón người định tung thân đào tẩu.

Long Bình nào để lão thoát thân dễ dàng như vậy, gầm lớn một tiếng nhanh như điện phóng người tới, tiếng tơ câu xé gió nghe nhức tai, một chiêu “Đoạn đầu mãnh hổ” chắn mất thế lui của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Đến nước này Long Bình cũng không thềm nói lời thôi với Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nữa cứ tay rỗ tay câu, múa tít lên tấn công tới tấp!

Riêng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa không biết có dụng ý gì mà không chịu hồi thủ, cứ thi triển khinh công thân pháp tiếp tục lạng người tránh né thế công của Long Bình.

Khinh công thân pháp của lão quả thực kinh thế hãi nhân, đã đến cảnh giới siêu phàm xuất thần nhập hóa, nên trong lúc nổi giận Long Bình công luôn mấy thế vẫn chưa chạm được vạt áo của lão.

Bỗng lúc đó từ đằng sau truyền lại giọng nói của Ngọc Diện La Sát:

– Giả như Thất Tuyệt Cư Sĩ thật sự muốn hợp tác với Ngọc phu nhân ta, chia phần môn võ lâm dị bảo hai đỉnh bạc ấy, thì ta sẽ trợ lực giúp người trước tiên trừ khử hắc đề trừ hậu hoạn!

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cười ha hả nói:

– La Sát nương tử, quả thật cư sĩ ta đang chờ câu nói ấy của người.

Tiếng người còn chưa kịp phát trọn bỗng cảm thấy cần câu kích sau lưng, rỗ đồng áp trước ngực, một xa một gần, một trước một sau, nháy mắt đã lâm vào hiểm địa. Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa không còn cách nào khác đành phải huy chưởng tiếp một chiêu!

Có điều lão vừa xuất chưởng bỗng cảm thấy kinh phong lọt qua chiếc rỗ từng đạo bén nhọn như dao, dày đặc như mưa từ bốn phương đồng thời kích tới!

Thì ra Thiên Hỏa Tứ Tuyệt mà Long Bình luyện thành không gặp kháng lực thì khó long triện lộng thần oai, càng gặp cường địch uy thế càng mãnh liệt, một khi đối địch với cao thủ hiếm có trong võ lâm mới biết được uy lực thật sự của nó.

Trong lúc thập phần nguy hiểm ấy, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cả thanh trường kiếm trên vai cũng không kịp lấy xuống đất, đã bị kinh phong cương mãnh lớp lớp bủa vây, tiềm lực tứ bề áp tới, thế như chì mảnh treo chuông nặng.

Bỗng một đạo kinh quang mang theo kinh phong rợn người từ trên cao bổ xuống, đánh tan hết tiềm lực bủa vây quanh thân Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa. Lão thở ra một tiếng nhẹ nhõm quàng tay rút trường kiếm.

Long Bình chỉ thi triển tuyệt học của Thương Ngô nhị vị nghĩa bá đã đủ làm cho Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa trong lúc cấp thời cuống tay chân.

Mắt thấy sắp sửa làm lão bị thương, chính ngay lúc ấy Ngọc Diện La Sát đột ngột xuất thủ cứu viện, kim trượng một thế, giải vây cho lão, chàng bất giác nộ khí xung thiên.

Long Bình nghiêng răng nói:

– Ngọc phu nhân, ta tôn người thuộc hàng trưởng bối, nên liên tiếp mấy lần nường tay khách khí, người ngược lại ra tay giúp người ngoài coi ta là địch từ nay đừng trách Long Bình ta vô tình!

Miệng nói tay làm, rỗ đồng quét xéo, cần câu lướt ngang, song thủ phân ra sử dụng hai loại tuyệt học mãnh liệt tấn công.

Ngọc Diện La Sát hừ lạnh một tiếng, cất giọng âm hiểm nói:

– Đồ súc sinh không biết phải trái như người, ai cần người khách khí, còn chưa mau mau nạp mạng cho ta!

Kim trượng quét ngang kích dọc, dùng cứng tiếp cứng, không chút lưu tình cứ liên miên hạ sát thủ độc chiêu.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa lúc này đã rảnh tay, lập tức thi triển kiếp pháp độc môn, kiếm ảnh ngồi ngồi, như mưa sa bão táp cứ nhằm Long Bình công mạnh.

Hai tay tuyệt thế cao thủ nức tiếng giang hồ vây đánh một mình Long Bình uy thế kinh người, trận ác chiến này thật bút mực khó lòng miêu tả hết được.

Nhưng Long Bình, một mình thân tuyệt nghệ của mấy lộ, cũng không phải kẻ tầm thường. Hai tay thi triển rỗ đồng với cần câu, công thủ chu mật, tuy đối địch với hai tay đệ nhất thế cao thủ vẫn không thấy tỏ vẻ nao núng.

Đặc biệt hiện giờ Mặc Thanh đột nhiên mất tung cang khiến chàng quyết tâm thí mạng chiến đấu.

Thoáng chốc song chưởng đã chiết trên trăm chiêu, Long Bình tuy mang tuyệt nghệ đầy mình, nhưng bởi vì thiếu kinh nghiệm lâm địch, làm sao chống cự nổi với hai cao thủ hợp công?

Bởi vậy không bao lâu sau chàng đã cảm thấy thủ bất ứng tâm, sơ hở dần dần lộ ra.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nhận thấy tình thế có lợi, tinh thần tăng lên gấp bội, lập tức đánh tiếng giục Ngọc Diện La Sát gia tăng kinh lực tấn công gấp gáp, nhất định phải lấy mạng Long Bình dưới kiếm lão.

Kiểm trượng lập tức ra oai, Long Bình bỗng chốc cảm thấy bốn phương tám hướng áp lực càng ngày càng tăng, chỉ có chiếc rỗ đồng còn miễn cưỡng đỡ chiêu của đối phương còn cần câu thì vô phương, chiêu thức không còn ra được nữa.

Vừa khéo, ngay lúc ấy bỗng từ xa văng lại tiếng cầu xin khẩn thiết:

– Cư sĩ lão gia. La Sát nương tử táng tận lương tâm!

Xin thương cho lão hóa tử mấy giọt máu a!

Lần này quả thực Cửu Thúc Công đến rồi!

Long Bình trong lòng cả mừng, chẳng lẽ Mặc Thanh thật sự được Cửu Thúc Công cứu đi rồi?

Lòng mừng chưa hết, bỗng thấy Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa với Ngọc Diện La Sát bất kể Cửu Thúc Công đã đến cứ gắng sức gia tăng kinh lực tấn công chiêu thức ác độc dị thường khiến Long Bình tối tăm mặt mũi. Ý hai người định chờ khi Cửu Thúc Công đuối tới thì ít ra cũng trừ được Long Bình.

Nào ngờ, Long Bình một khi nghe Cửu Thúc Công xuất hiện, tâm thần trấn tĩnh, thấy cần câu trở nên vô dụng liền chuyển sang dùng Thiên Lôi Chưởng.

“Ầm, ầm “ hai tiếng như sấm giập ngang trời, quả thật uy lực của Thiên Lôi Chưởng kinh thế hãi nhân, chỉ với hai chưởng đã bức đối phương mỗi người thối lui mấy bước, nguy cơ tạm thời được hóa giải, nhưng Cửu Thúc Công chỉ kêu lên một câu như vậy rồi bật vô âm tín, không thấy bóng dáng lão đâu.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cười ha hả nói:

– Bồn cư sĩ biết ngay, không biết tên súc sinh nào đó giả mạo giọng nói của tên xú hóa Cửu Thúc Công, lần này đâu có dễ gì gạt được ta... La Sát nương tử, cố lên chút nữa! Mặc kệ kẻ nào sắp đến, cứ lấy đầu tên xú tiểu tử này trước, ai khác cứ từ từ tính sau!

Véo! Véo! Véo! Kiếm phong như chớp, lãnh phong dậy tứ bề, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa lại một lần nữa xông lên tấn công!

Long Bình đơn thân đấu với hai người cả buổi đã thấy rõ võ công của Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa cũng không phải tầm thường nhưng không đến nỗi đáng sợ như chàng tưởng tượng.

Lòng úy kỵ võ công của lão lúc đầu giờ đã tan biến mất, lần thứ hai tiếp đấu, tình hình không giống như lúc đầu, Thiên Lôi Chưởng kết hợp với rỗ đồng, đáng vẻ tự tin, múa tít rỗ đồng đơn chưởng tự động xông lên tiếp chiến, tư thái ung dung

ngạo mạn khiến Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa với Ngọc Diện La Sát vừa kiêu ngạo vừa căm hận.

Bỗng nhiên kim quang “Lướt không tận địa” xuất hiện uy mãnh tuyệt luân, trong nháy mắt, lại cuốn tới vây lấy Long Bình. Bất kể Thiên Lôi Chương của chàng uy lực cái thế vô song cũng khó lòng chống đỡ với uy lực bạt núi đảo hải của Kim trượng.

Thì ra lần này Ngọc Diện La Sát đã thi triển La Sát Thập Bát Trượng, pho trượng pháp danh chấn võ lâm năm xưa.

Với một pho trượng pháp này mục độc bộ võ lâm hiếm gặp đối thủ, nếu không phải gặp lúc vạn bất đắc dĩ thì không thể khinh suất thấu lộ trượng pháp này.

Hôm nay vì muốn thị uy trước mặt Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa nên mới thi triển ra tấn công Long Bình.

Long Bình nhìn thấy trượng pháp quả nhiên tinh ảo tuyệt luân, uy mãnh khó lòng kháng cự nếu không phải Thiên Hỏa Tứ Tuyệt đồng thời kết hợp thì không thể nói đến việc phân cao hạ.

Nhưng kinh nghiệm kiếm pháp chàng đã tinh thực hết uy lực, tình hình đang lúc vạn phần cấp bách mà Cửu Thúc Công vẫn chưa thấy hiện thân.

Xem tình thế chắc chi còn một con đường đào tẩu, nếu còn cố chấp ham đấu thì chi sợ hung đa cát thiêu, còn việc Mặc Thanh cũng chi còn cách chờ sau từ từ tìm cách cứu thoát.

Tâm niệm chàng vừa dứt, bỗng giật mình nghe Thất Tuyệt Cư Sĩ cười ha hả nói:

– Tiểu tử! Định đào tẩu hả? Đừng có nằm mơ, ngoan ngoãn lãnh mạng đi!

Long Bình thất kinh, tên Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa này quả nhiên cơ trí không sao tưởng tượng nổi, không biết bao nhiêu lần lão nói trúng thóc tâm tư của Long Bình, giống như lão có đôi mắt điện có thể nhìn thấu ý nghĩ của người khác vậy.

Tâm niệm đào tẩu đã bị người phát giác, đối phương thế công càng chặt chẽ, càng mãnh liệt, trước sau phải trái đều bị đối phương phong bế hết đường rút lui, giờ này Long Bình muốn đào tẩu còn khó hơn lên trời.

Sự thê đến nước này Long Bình cũng không còn ý định đào tẩu nữa. ngược lại ngạo khí đột phát “Xì” lớn một tiếng nói:

– Kẻ nào muốn đào tẩu kẻ đó là súc sinh!

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa thấy Long Bình trúng kế khích tướng của lão đắc ý cười ha hả nói:

– Đúng vậy! Kẻ nào muốn đào tẩu kẻ đó là súc sinh!

Dứt lời lão múa tít trường kiếm, tiếng rít gió kinh hồn, xông bổ lên tấn công!

Long Bình nói xong mới biết lỡ lời, bất giác lạnh mình, trong lúc nhất thời sơ ý, đã đề trúng kế khích tướng của lão tặc Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa.

Bất giác hồi hận vô cùng, Long Bình ráng sức múa rổ đồng đồ luôn hai thế, bên thân chàng đã bị bức lui đến sát tường, nhìn thấy đã hết đường thối lui, nguy hiểm chực chờ trong khi đó Cửu Thúc Công còn chưa kịp hiện thân.

Như vậy tiếng kêu lúc nãy chắc cũng là do kẻ nào đó giả mạo giọng nói Cửu Thúc Công, Long Bình lúc này ý niệm trông chờ ngoại viện đã tuyệt, chỉ còn cách toàn lực kháng cự để bảo toàn lấy thân.

Bỗng một loạt tiếng loảng xoảng vang lên bụi bay mù mịt, kim quang xẹt qua.

Thì ra Kim trượng của Ngọc Diện La Sát huơ trúng máu ngói làm ngói văng tung tóe.

Cấp thời sinh trí, trong lúc thập phần nguy hiểm ấy Long Bình giơ tay tiếp lấy một mảnh ngói vỡ, hú lên một tiếng như Long ngâm vung tay ném mạnh ra.

Năm ấy Long Bình học được Chấn Thiên Cửu Thức – ám khí thủ pháp của Cửu Đầu Điều Hồ Hưu.

Từ bấy đến giờ chưa từng sử dụng qua, mảnh ngói rơi vào tay vận lực bóp nhẹ đã biến thành vô số viên nhỏ trong tay, bất thần phóng ra, lập tức ngói vụn như ngàn con ong vỡ tổ, bay tủa ra chụp lên đầu Thất Tuyệt Cư Sĩ với Ngọc Diện La Sát, tiếng kêu vù vù uy mãnh kinh người!

Ngọc Diện La Sát thừa biết “Chấn Thiên Cửu Thức” thần kỳ tuyệt diệu vô luân, nên thấy Long Bình đột ngột xuất thủ, thất kinh kêu lớn:

– Lui mau! Lui mau!

Thất Tuyệt Cư Sĩ đang say mê tấn công thấy đã sắp hại được Long Bình đột nhiên nghe tiếng kêu thất thanh của Ngọc Diện La Sát, biết có sự lạ vội vàng tung người thối lui hai ba trượng.

Bởi vì Chấn Thiên Cửu Thức – ám khí thủ pháp một khi phóng ra, bao trùm một không gian rất rộng dù tay có cầm kiếm hay dùng chưởng lực đánh ra cũng khó lòng bảo vệ toàn thân, nên ngoài con đường thối lui tránh né, hầu như không còn cách đối kháng nào khác.

Long Bình một chiêu đắc thủ, trong lòng cả mừng, rổ đồng quét nhẹ trên mặt đất, đã thấy mấy chục mảnh ngói vỡ nằm trong rổ, cất một tràng cười dài đắc ý nói:

– Nào tiến lên! Thiếu gia với hai người so tài ám khí thủ pháp!

Long Bình chợt lấy một mảnh ngói trong tay lần thứ hai phóng ra.

Nhưng lần này so với lần trước khác xa nhau, vừa xuất thủ chỉ thấy sáu viên ngói nhỏ bay ra, phân thành hình chữ “Phẩm” phân hai nhả ngược hai người kích Thì ra cái bóp tay như vậy trông bình thường, kỳ thực việc vận lực cực kỳ có phân

lượng, muốn ra mảnh lớn tất có mảnh lớn, muốn ra mảnh nhỏ tất có mảnh nhỏ. Lại nữa thủ pháp phóng ra cũng cực kỳ thần diệu, cứ nhằm ngay đại huyết kích tới, quả thật thủ pháp phóng ám khí này ít nghe ít thấy khiến người nhìn cứ như nằm mơ.

Ngọc Diện La Sát bức lui thêm gần hai trượng, mặt tức giận nói:

– Lão bát tử dạy ra một tên súc sinh như vậy, dám lấy võ công của lão hà hiếp ta...

Kim trượng động mạnh xuống đất, đá nát vụn bắn lên tung tóe, mặt tiếp lấy một hòn, thuận tay phóng ra.

Lập tức mười mấy hòn đá nhỏ, bắn ra như điện.

Ngày trước Long Bình nhìn thấy võ công của Ngọc cô nương đã biết giữa Ngọc Diện La Sát với Cửu Đầu Điều Hồ Hưu tất cả mối liên hệ cực kỳ thân thiết, nên khi vừa thấy mặt dùng ám khí đối kháng, nào dám chậm trễ vội vàng tung tay phóng ra một đám ngói bể làm ám khí đối địch.

Bốp! Bốp! Bốp...

Một loạt tiếng nổ nhỏ kèm theo hoa lửa rợp trời, giống như pháo hoa, thật đẹp mắt. Nếu không phải song phương đang đối địch làm không khí căng thẳng thì mới nhìn cứ ngỡ nơi đây đang diễn ra đại lễ gì đó.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa thấy Ngọc Diện La Sát cũng biết dùng ám khí có thể cầm chân được Long Bình, trong lòng cả mừng nói:

– La Sát nương tử, chiêu này lẽ ra người phải sớm xuất lộ. Vừa nói lão vừa đưa tay vào ngực lấy ra một ống đen miệng tròn, thân ống to hơn ngón tay cái chút ít, dài chưa đầy năm tấc, nằm gọn trong lòng tay, nếu không để ý kỹ thì khó lòng nhận thấy.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa múa kiếm hộ thân, nhảy bổ đến tấn công Long Bình, ám khí thủ pháp của Long Bình tuy tuyệt diệu nhưng dù sao cũng không thể phần thân quan sát hết bốn bên.

Ngay lúc ấy, Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa sau khi áp đến còn cách chàng chừng hai trượng, đột nhiên dừng lại không tiến thêm nữa. Lúc ấy Long Bình vừa mới xuất thủ phóng ám khí còn chưa kịp hồi thủ chuẩn bị ám khí mới. Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa lẳng lặng không nói tiếng nào đột nhiên huy chưởng, ông đen nhỏ trong lòng tay lão chợt nổ lên một tiếng nho nhỏ, lập tức một đám hắc châm tỏa ra nhằm Long Bình bắn óng hắc châm này bên trong có thiết kế lò xo phóng châm, tốc độ nhanh như điện xẹt, hơn nữa châm vừa ra khỏi miệng ống lập tức tỏa ra, càng đi xa càng tỏa rộng, nháy mắt đã thấy bao kín toàn thân Long Bình.

Long Bình nhìn thấy đám hắc châm, cây nào cây ấy ánh đen bóng, hơn nữa hắc châm chưa tới đã nghe mùi tanh nồng, đã biết hắc châm có tâm kịch độc, bất giác kinh hãi thất thần.

Long Bình vội vàng múa tít rỗ đồng hộ thân, rỗ đồng trong tay chàng quả la khắc tinh của ám khí, hàng loạt tiếng leng keng vang lên, đám hắc châm thoáng chốc đã bị đánh bật hết.

Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa thấy ám khí đặc ý của lão bị Long Bình phá tan, bất giác nộ khí xung thiên, nghiêng răng mắng lớn:

– Súc sinh! Bốn cư sĩ hôm nay xuất hết thất tuyệt, quyết lấy mạng súc sinh người!

“Bốp, bốp” hai tiếng nổ liên tiếp vang lên, ống đen nhỏ trong tay lão lại phun ra hai đám mây hắc châm nữa, chỉ chút rợp trời quả đúng là mãn hoa thiên vũ.

Cùng lúc ấy, Ngọc Diện La Sát ở bên kia cũng thừa thế hợp công, đơn chưởng chớp lên, một đám bụi đá như sương mù cũng nhằm Long Bình chụp xuống.

Một trái một phải, lưỡng diện hợp công, cho dù Long Bình có hai chiếc rỗ đồng trong tay sợ cũng khó lòng bảo toàn tính mạng.

Trong lúc vạn phần cấp bách, vì muốn bảo toàn, Long Bình còn lòng dạ nào mà nghĩ đến lời nói cứng lúc này đang định điểm chân tung người xuyên mái nhà đào tẩu, ngay trong tích tắc đó bỗng thấy một bóng người lướt qua nhanh như chớp.

Bóng người này lướt qua nhanh như ánh chớp dường như không chút sợ sệt đám hắc châm như mưa với đám ám khí như mây mù của Thất, Ngọc hai người. Long Bình giật mình định thần nhìn kỹ thấy giữa hai người, ám khí còn một khoảng trống nhỏ.

Trong lúc cấp thời sinh trí, tâm niệm xoay chuyển lập tức đưa chiếc rỗ đồng ra trước, vận công bế hết các lỗ, lập tức tung người nương theo khe hở lướt người thoát khỏi trùng vây ám khí.

Khi Long Bình đã thoát ra bên ngoài bóng người lúc này đã biến mất.

Bỗng sau lưng lại vang lên ba tiếng nổ nhỏ “bốp, bốp, bốp” Long Bình thất kinh thi triển tuyệt kỹ khinh công thân hình xoay một vòng lại xẹt xéo về bên tả tránh khỏi đám hắc châm truy kích sau lưng.

Vừa đáp xuống đất, Long Bình đã quay lại cười ha hả nói:

– Không ngờ võ công mà người tự phụ là tuyệt thế trong võ lâm chỉ tầm thường như vậy. Cái này nên đổi lại gọi là thất câu thì đúng hơn!

Thất Tuyệt Cư Sĩ thấy ba lần phóng ám khí truy kích của mình vẫn không làm Long Bình rụng một cọng lông chân, bất giác nộ hỏa cao vạn trượng, đã vậy chàng còn buông lời châm chọc càng không nhịn được. Lão lập tức tung người xông lên tay múa trường kiếm, nghiêng răng nói:

– Ngày hôm nay ta không lột da tên tiểu tạp chủng người thê không làm người!

Trong tiếng quát tháo của lão, kim quang lại lóe lên.

Ngọc Diện La Sát không nói tiếng nào cũng đã xông tới liên thủ với Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa tấn công Long Bình.

Đã một ngày đêm Long Bình chưa có thức gì vào bụng, lại không được nghỉ ngơi, hơn nữa thân chàng vừa mới qua trận trọng thương, trận đấu lúc ban ngày với bọn người Bách Hoa Giáo đã khiến chàng tiêu hao không ít chân khí, giờ lại thêm trận ác đấu với hai tay cao thủ suốt đêm, dù có mình đồng da sắt cũng không chịu nổi.

Nên chỉ qua ba bốn chục chiêu, chiêu số đã tán loạn, thoáng chốc đã bị kiếm trượng của đối phương vây chặt, hiểm cảnh xảy ra liên tiếp.

Không phải một mình chàng không phải là đối thủ của hai người, kỳ thực bởi tinh lực không đủ nên mới bị người thừa cơ bức hại.

Đang lúc vạn phần nguy hiểm như chi mảnh treo chuông ấy, chợt nghe trên mái nhà vọng xuống tiếng kêu:

– Cư sĩ lão gia không biết xấu, La Sát nương tử vô sỉ a! Hai người xin thương tình siêu độ giùm lão hóa tử ta với!

Tiếng kêu ai oán này rõ ràng là của Cửu Thúc Công chứ không sai, nhưng Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa với Ngọc Diện La Sát vẫn không thèm chú ý bên ngoài bưng tai giả điếc không thèm quay đầu nhìn lại.

Tiếng quần áo động gió phàn phật, một bóng người nhẹ nhàng đáp xuống trong am, một lão hóa tử áo quần rách rưới, gương mặt xương xương dính đầy ghét bẩn, không ai khác hơn là Cửu Thúc Công!

Lão thấy hai người bên đối phương không thèm để ý gì đến lão, bất giác nổi giận cười lạnh nói:

– Long thiếu hiệp, người đối đầu với mụ La Sát này có điều bất tiện, chi bằng giao mụ cho ta!

Dứt lời gậy trúc xuất động nhằm bả vai Ngọc Diện La Sát điểm tới!

Bỗng kim trượng đảo ngược, một thế “Đảo đà kim chung” đánh ngược về phía sau.

Cửu Thúc Công là người có danh vọng trên giang hồ lẽ nào lại đánh lén sau lưng người, một chiêu đó chẳng qua để dụ Ngọc Diện La Sát bỏ Long Bình đấu với lão mà thôi, nên chiêu thế chưởng đánh hết đã vội thu lại nhảy lui ra sau, vừa khéo tránh một thế đánh ngược ra sau của Ngọc Diện La Sát.

Cửu Thúc Công tránh một thế của Ngọc Diện La Sát cười ha hả nói:

– La Sát yêu phụ! Mới có mấy ngày không gặp bỗng một quý phụ biến thành ni cô. Lại cộng với mỹ mạo văn sĩ lòng dạ khó tưởng lén lút ở đây, quả thật việc này quá sức tưởng tượng của lão hóa tử ta...

Kim quang chớp ngời, cây gậy trúc trong tay của Cửu Thúc Công cũng vung

lên liên tiếp đón đỡ kim trượng. Quả thật lão tấn công cây trúc mảnh mai đối địch với kim trượng rắn chắc mà không chút sợ hãi.

Thì ra lão thi triển môn thượng thừa công phu “Tứ lạng hóa thiên cân” ra đối địch với Ngọc Diện La Sát.

Hơn nữa tay múa gậy trúc miệng cứ huyền thuyên toàn những lời nói cay nghiệt nghe không lọt tai khiến Ngọc Diện La Sát tức muốn bễ phổi.

Cứ như vậy lập tức trúng kế khích tướng của Cửu Thúc Công, lao phạm vào đại kỵ của võ học, bởi vì cao thủ đối địch điều tối kỵ là tâm loạn khí hư, vô tình làm công lực giảm đi một bậc.

Bởi thế cho nên kim trượng uy vũ tuy vẫn hung mãnh tuyệt luân nhưng đã mất đi sự biến hóa thâm ảo.

Ngược lại Cửu Thúc Công cứ ung dung gậy trúc từng chiêu từng chiêu một hóa giải hết thế tấn công của Ngọc Diện La Sát.

Xem trận đấu của hai người khác nào sư phụ đang chỉ điểm cho đệ tử vậy!

– Ấy, chiêu “Hoa xà bá vị” này, tiền kính bất nhược, đáng tiếc hậu kính bất túc, đánh lại một thế nữa xem sao!

Cửu Thúc Công nói nói cười, khích một câu, chỉ một câu, miệng cứ lia lịa. Ngọc Diện La Sát càng tức giận càng mất tự chủ tự động lại sử dụng một chiêu Thần Long Bá Vị!

Có điều Cửu Thúc Công lấy “Thần Long” đem cải thành “hoa xà” nghe trái tai vô cùng.

Trúc trượng trong tay Cửu Thúc Công hươ lên điểm nhẹ nhẹ vào kim trượng, thân hình nhẹ nhàng bốc lên vượt lên đầu trượng lướt qua đầu Ngọc Diện La Sát.

– Sao rồi? Tại sao người càng lúc càng tệ như vậy?

Chiêu này đánh ra đầu trượng hơi run, rõ ràng chưa dụng toàn lực. Không được, phải làm lại!

Cửu Thúc Công dứt lời đã đáp sau lưng Ngọc Diện La Sát, trúc trượng lẹ làng như linh xà đã phi tới điểm ngay kiên tĩnh huyết của Ngọc Diện La Sát.

Ngọc Diện La Sát nếu không hồi trượng gạt đỡ tất phải nhảy tới trước để tránh thế công, nhưng mục hận Cửu Thúc Công thấu cốt cứ luôn miệng châm chọc, nào chịu né người tránh thế, nên quét mạnh kim trượng về phía sau nhanh như chớp giật.

Rõ ràng Cửu Thúc Công cố ý bức mục không sử dụng chiêu Thần Long bá vị không được, phần Ngọc Diện La Sát lúc kích nộ cùng cực, nào còn thời gian chọn lựa, cứ lựa một chiêu Thần Long bá vị, y như thế cũ.

Cửu Thúc Công cười ha hả nói:

– Khá lắm! Chiêu này còn coi được mất một chút, nhưng bất quá cũng chỉ

mới đạt yêu cầu, luận hỏa hầu thì hãy còn kém một bậc!

Miệng nói liên miên còn thân hình vẫn đứng yên bất động.

Chờ đến khi trượng phong bức sát thân hình mới sử dụng chiêu Tây bộ như phi, nhanh như chớp nhích động thân hình, tốc độ khít khao, giữa thân hình lão với kim trượng giữ khoảng cách chưa tới nửa thước, giống như kim trượng dính vào người rồi kéo lão đi vậy! Xuất thủ đánh chiêu Thần Long Bái Vĩ lần này có thể nói Ngọc Diện La Sát đã vận hết chân khí toàn thân, lại còn chuẩn bị bị liên tục chiêu, đột ngột biến thành sát chiêu, nhất định xuất kỳ bất ý trong một chiêu này phải sát thương lão đề tiết giận.

Nào ngờ Cửu Thúc Công như đã thấy trước tiên cơ, đột nhiên thi triển khinh công thân pháp độc bộ võ lâm của Cái Bang, hý lộng với Ngọc Diện La Sát.

Tình hình lúc này, Ngọc Diện La Sát cảm thấy trong nhất thời khó lòng dụng hết uy lực, hơn nữa chân lực đã dung hết muốn tăng thêm kinh lực để truy sát đối phương cũng không được nữa.

Nên Ngọc Diện La Sát cảm thấy do dự vô cùng tiến thoái lưỡng nan.

– Ái dà dà! La Sát yêu phụ, người hạ thủ vô tình, nhẹ tay một chút! Lão hóa tử ta hôm nay chắc hồn về thiên quốc!

Lão dứt lời đã quay ngược một vòng lớn xung quanh người Ngọc Diện La Sát.

Ngọc Diện La Sát tức tối vô phương, không còn nhẫn nhịn được nữa. đang định bỏ trượng dụng chưởng, lấy hết chân nguyên tu luyện được trong mấy năm trời quyết một chiêu thí mạng. Quả mụ đã tính đến thế ngọc thạch câu phần, quyết một phen lưỡng bại câu thương.

Nhưng vừa ngay lúc ấy bỗng nghe lão hóa tử Cửu Thúc Công kêu lớn:

– Tên Thất Tuyệt Cư Sĩ súc vật kia. sao người lại bỏ chạy rồi, lão hóa tử ta không thể để cho người muốn đi là đi dễ dàng như vậy được.

Cửu Thúc Công lắc nhẹ vai, thân hình đột nhiên cất lên tựa như tên rời khỏi nã nhanh như chớp phóng đi.

Ngọc Diện La Sát kinh ngạc quay đầu nhìn qua, chỉ thấy Long Bình đứng lặng giữa sân, còn Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa đã biến mất tung, không biết lão thắng hay bại.

Bất luận là Thất Tuyệt Cư Sĩ Lịch Hóa có thất hay bại cũng không thể nào chẳng ngó ngang gì đến Ngọc Diện La Sát, tự động lặng lặng bỏ đi một mình như vậy, chẳng phải là hai người đã hẹn ước hợp tác với nhau sao? Càng nghĩ mụ càng căm hận tên Thất Tuyệt Cư Sĩ vô luân. Ngọc Diện La Sát trợn mắt nhìn Long Bình nghiêng rằng nói:

– Bữa nay tạm thời tha chết cho người, ngày sau nhất định tên người thanh toán!

Mụ vừa dứt lời chưa kịp động thân Long Bình đã đến tới chắn mất lối đi cười lạnh nói:

– Khoan đã, người tha mạng cho ta nhưng ta chưa chắc chịu tha mạng cho người! Nể mặt Hồ lão bá bá, tha cho người một lần cũng được, có điều phải giao Mặc cô nương ra trước!

Lúc này Long Bình sau khi giả tiếng Cửu Thúc Công kêu lên, lập tức theo phía khác vượt tường vào trong am, nên chàng chắc chắn hai người bọn chúng đã mang Mặc Thanh giấu đi.

Bỗng nghe sau lưng chàng có tiếng kêu yếu ớt:

– Bình ca, tha cho mụ đi đi!

Long Bình nghe tiếng nói cả mừng, tức tốc quay người lại, thấy Mặc Thanh đang đứng dựa cửa khách xá mà nàng nằm dưỡng thương lúc này, sắc mặt nàng trắng tái thiếu huyết sắc, rõ ràng nàng vừa mới cử động đã động đến vết thương.

Lúc này Ngọc Diện La Sát cũng có nhìn vào trong phòng, không thấy bóng người bấy giờ bỗng thấy nàng dựa cửa đứng đó, rõ ràng nàng chưa từng rời khỏi phòng từ bấy đến giờ.

Lại nghe khâu khí ngạo mạn của nàng, làm sao khiến mụ không nổi giận cho được, nhân lúc Long Bình quay đầu đi, tiện tay nhặt một hòn đá, bóp vụn, vung tay phóng ra. nghiêng răng quát lớn:

– Người muốn tha ta, ta ngược lại không muốn tha người!

Trong lúc bất thần, Long Bình đứng cách quá xa đương nhiên vô phương ứng cứu, lại mừng Mặc Thanh thân thọ trọng thương, thấy nàng đứng không vững phải dựa vào cửa như vậy chắc là muốn tránh né điểm cũng lực bất tòng tâm.

Nhìn thấy đám đá vụn sắp sửa chụp hết lên người Mặc Thanh.

Nguyên Mặc Thanh bị thương ra máu quá nhiều, vết thương nguy kịch nếu không phải Huyết Hoàn của Long Bình công hiệu thần kỳ, sợ rằng phương hồn nan báo, giờ nếu lại bị tuyệt kỹ Tây Thạch ám khí của Ngọc Diện La Sát trúng phải thì làm sao toàn mạng.

Cho dù có Huyết Hoàn hay Hoa Đà Biên Thước tái thế sợ cũng khó lòng cứu vãn tai kiếp này.

Ngay trong lúc ngàn cân treo sợi tóc ấy, bỗng từ sau lưng Mặc Thanh một bóng người nhanh như chớp lướt ra, lập tức thấy một vật đen hình chữ nhật to như tấm màn vải tung ra chắn trước thân hình Mặc Thanh, ngăn hết đám đá nát đang như mưa kích tới.

Long Bình trong lúc kinh hãi, nộ khí chột phát, quay đầu lại thấy Ngọc Diện La Sát đã tung người vượt tường, thoáng chốc đã mất dạng.

Long Bình nguyên định truy đuổi, lại không yên tâm để Mặc Thanh ở lại,

đành phải nuốt giận, lúc quay người nhìn lại, đã thấy Mặc Thanh dựa người vào một tên tiểu hóa tử.

Tên hóa tử không ai khác hơn chính là Mật Bình Nhi, trong tay gã còn cầm tấm chắn lông, thì ra cứu Mặc Thanh khỏi kiếp nạn chính là vật này, có lẽ giọng giả Cửu Thúc Công cũng chính là kiệt tác của gã.

Long Bình tiến lên phía trước, vòng tay hành lễ, lời cảm tạ chưa kịp thốt, đã thấy gã nửa đỡ nửa ôm dìu Mặc Thanh vào phòng, trông dáng điệu hai người cực kỳ thân mật.

Mật Bình Nhi tuy nói lớn không phải là lớn lắm, mà nói nhỏ thì cũng không còn nhỏ nữa rồi. Thân thể mặt mày gã tuy dơ dáy đóng đầy cấu bẩn, nhưng ngũ quan ngay ngắn, đặc biệt gã có giọng nói rất êm tai, khiến người nghe không khỏi phát sinh hảo cảm.

Có điều lẽ ra hẳn không nên tỏ vẻ thân mật với Mặc Thanh như vậy. Giang hồ nữ tử tuy rằng nói không câu nệ tiểu tiết, nhưng cũng phải tránh tai mắt của người đời, ít ra cũng nên giữ lễ, không khéo thiên hạ lại cười chê!

Bởi vậy Long Bình theo chân hai người vào đến phòng đã thấy Mật Bình Nhi đã lấy chăn đắp kín cho Mặc Thanh rồi, lại còn tay nắm chặt tay, đang ghé đầu kề tai Mặc Thanh nói nhỏ nữa. Trông dáng điệu hai người vừa thân mật lại thêm ra vẻ thần bí, tựa như không còn coi Long Bình vào đâu nữa.

Long Bình thấy Mặc Thanh nhắm mắt mỉm cười, dường như đang chú ý nghe những lời nói dục ngon đồ ngọt thì thâm của gã.

Đến đây Long Bình nộ khí xung thiên không còn nhẫn nhục được nữa. lớn tiếng hét vang:

– Mật Bình Nhi! Ngươi...

Long Bình định bụng dùng lời lẽ nặng nề trách mắng mấy câu, nhưng cũng thấy ngượng ngập không thốt nên lời.

Mật Bình Nhi thần thái an nhiên quay đầu lại hất hàm hỏi:

– Sao vậy? Long thiếu hiệp! Ngươi ghen à? Long Bình mặt mũi nóng bừng, đỏ tới mang tai, Mật Bình Nhi hỏi dồn mấy câu khiến chàng đỡ lười, như ngậm hạt thí ấp úng mấy không thốt nên lời.

Mật Bình Nhi cười lạnh nói:

– Thiệt là lòng dạ nhỏ nhen, ích kỷ hẹp hòi. Hừ! Ta không nề hà vạn hiểm cứu lấy mạng sống của Mặc tử tử, lại còn bỏ cả buổi dưới gầm giường, giờ nói riêng với người mấy câu, ngươi đã thấy chướng mắt, sự thể đến nước này, ta chỉ còn cách cáo lui...

Mật Bình Nhi nói xong, nhón người định đứng dậy.

Mặc Thịnh vội vàng mở mắt ra kêu lớn:

– Bình Nhi! Bình Nhi!...

Long Bình tự biết thất lễ với ân nhân vội ôm quyền thi lễ, nói:

– Bình Nhi huynh đệ! Lượng thứ huynh lỗ mãng, lại đây, tiểu huynh tạ tội!

Mật Bình Nhi cười lạnh một tiếng nói:

– Ai là huynh đệ của người! Có ma quỷ mới ham làm huynh đệ của người! Bọn ăn mày chúng ta sống đã bần cùng, đến xương cốt cũng ti tiện, không dám với cao!

Long Bình thấy hấn càng nói càng nặng lời, trong lòng càng hoảng, luôn miệng xin tha tội, nhưng Mật Bình Nhi càng lúc càng làm cao, cuối cùng phải đợi đến Mặc Thanh lên tiếng xin hấn nể tình mới chịu hết giận nói:

– Mặc tử tử sao lại thích hấn như vậy! Hấn coi thường ti ti, như vậy lại còn xin tội cho hấn! Nếu không phải vì nể mặt tử tử thì... hừ...

Dứt lời hấn quay sang Long Bình nghênh mặt nói:

– Người đã tự biết mình không phải, có chịu nhận tội không?

Long Bình biết mình thất lễ với ân nhân nên cố nhẫn nhục chút ít để hấn nguôi giận vội gật đầu lia lịa.

Mật Bình Nhi cất giọng kẻ cả:

– Biết nhận tội thì được rồi! Thứ nhất, thương thế của Mặc tử tử phải mất ít ra mười bữa nửa tháng mới có thể lành hấn, trong thời gian đó người phải chuẩn bị lương thực cho hai ta. lại còn phải giữ lấy trách nhiệm canh giữ bên ngoài, người có hứng chịu hay không?

Việc này khỏi nói đương nhiên Long Bình cũng có trách nhiệm phải lo rồi, bởi vậy vội gật đầu ứng tiếng ưng thuận.

– Thứ hai, Mật Bình Nhi lại tiếp lời, bắt đầu từ bữa nay người không được phép vào phòng này nửa bước, có việc gì cần ta tự khắc tìm người.

Long Bình ngẩn người, nói:

– Còn Bình Nhi huynh đệ thì sao?

Mật Bình Nhi nghiêm mặt, giọng không vui nói:

– Người quan tâm làm gì tới việc người khác! Ta chỉ cần biết, người có ưng thuận hay không?

Về điểm này quả thật khiến Long Bình khó xử vô cùng.

Nguyên vết thương của Mặc Thanh ngay nơi bụng dưới, đắp thuốc hay rửa ráy vết thương đến chàng còn thấy có điều bất tiện, lẽ nào những việc như vậy lại để cho Mật Bình Nhi hấn làm mà được hay sao?

Đang lúc còn đang bần thần do dự bỗng thấy Mặc Thanh nhìn chàng không

ngột nháy mắt ra hiệu, bảo chàng đừng nghịch ý Mật Bình Nhi.

Long Bình nghĩ thầm:

“Chắc thế nào cũng còn có lý do gì đó bên trong, hay là ta tạm thời chấp thuận điều kiện của hắn rồi hãy tính sau”. Nghĩ vậy Long Bình đành miễn cưỡng gật đầu.

Mật Bình Nhi đắc ý mỉm cười nói:

– Vậy được rồi, nếu đã đồng ý thì đưa thuốc đây cho ta, còn người thì lui ra ngoài lo làm phận sự đi!

Long Bình không còn cách nào khác hơn đành miễn cưỡng đưa lọ Huyết Hoàn cho Mật Bình Nhi, lòng nghi ngờ trăm mối cất bước ra khỏi phòng.

o O o